

Debrecen, 1915. november 28. – Budapest, 1996. július 30.

Értelmiségi családban született, apja községi jegyző volt. 1933-ban érettségizett, 1937-ben a debreceni Tisza István Tudományegyetemen szerzett jogtudományi oklevelet. A Márciusi Front debreceni csoportjának vezetője, a három számot megért Tovább című lap egyik szerkesztője. Baloldali nézetei miatt ügyvédjelölti állásából elbocsátották, az újpesti Szociálpolitikai Intézet munkatársa, az 5. számú szakmai családpénztár tiszviselője volt 1940-ig. 1940-ben csatlakozott az illegális KMP-hez, mozgalmi munkájáért 1940-ben és 1944-ben is letartóztatták, 1940-től három évig rendőri felügyelet alá helyezték. 1944. október 16. után részt vett az ellenállási mozgalomban. 1945-től 1948-ig a Népjóléti Minisztérium államtitkára, majd 1949-ig az MDP KV Kulturális Osztályának helyettese vezetője és a Kultúrkapcsolatok Intézetének főtitkára. 1949. decembertől 1951. márciusig a Magyar Rádió vezérigazgató-helyettese. 1951. március 5-én az ÁVH koholt vádak alapján letartóztatta, 1951. október 20-án a Tariska István-perben nyolc évi börtönre ítélték. 1954. júliusban szabadon engedték és rehabilitálták, kinevezték a Népművelési Minisztérium Könyvtári Főosztályának vezetőjévé, később filmfőigazgatóvá. A Nagy Imre köré tömörült pártellenzék tagja. 1956. november 4-én ő is a jugoszláv követségre menekült, 1956. november 18-én a szovjetek Snagovba hurcolták, 1958. novemberben térhetett haza. 1959-től az MTA Történettudományi Intézet tudományos munkatársa, 1962. júniustól a Filmtudományi Intézet helyettes igazgatója, 1963. januártól igazgató.

1967-1968-ban a Művelődési Minisztérium Kiadói Igazgatóságának vezetője, majd 1972-ig a Filmművészeti Főosztály vezetője. 1972-től a Külügyminisztérium főosztályvezetője, 1973. januártól 1977. évi nyugdíjazásáig Magyarország párizsi UNESCO-nagykövete. 1988-ban a Történelmi Igazságtétel Bizottság alapító tagja és az Új Márciusi Front alapító elnöke.